

Příloha 7

Příběh Kozlíkův zoubek

Každé ráno připravovala kozlíčkovi Knoflíčkovi jeho maminka koza Pepina snídani. Nalila do horkého čaje mléko, přidala velkou lžící medu a hrnek postavila na stůl.

“Spapej to, dokud je to teplé,” pobízela Knoflíčka. Kozlík se napil a ihned začal prskat: *„Proč mi tam dáváš mléko, víš dobře, že ho nemám rád!“* Vztekal se, až ho z té zlosti rozbolel zub. *„Jau jau, to to bolí!“* kňučel a držel si tvář. *„Co mám dělat, aby to přestalo?“* Naříkal tak dlouho, až Pepina musela jít poprosit Voříška, aby doběhl do lesa pro hajného lišáka a poprosila ho, aby je odvezl na zubní pohotovost. Když hajný přišel, Knoflíček nechtěl nikam jet, ale lišák prásknul tak silně bičem, že raději honem vylezl na vůz. *“Hyjé!”* zavolal hajný na oslíky a vůz se rozjel.

Kozlík ani neměl radost z toho, že se veze, a stále naříkal. Do města bylo daleko; museli jet přes dva lesy a ještě kus dokřiva.

V ordinaci se kozlíček posadil do křesla, otevřel pusinku a pan doktor se mu do ní podíval kovovým zrcátkem.

“Jednička vlevo nahoře,” řekl. Kozlík ani nestačil vykřiknout *„mééé“* a už byl zoubek venku.

“Jaujau, zase to bolí!” zanaříkal Knoflíček, když viděl, jak pan doktor drží zub v kleštích, *„Vy jste mi vzal zub, honem mi ho vraťte zpátky!“* Pan doktor se smál a pohladil ho po hlavičce.

“Musel jít ven, to byl jen mléčný.”

“Já jsem ti, maminko, říkal, abys mi nedávala pít mléko, z toho jenom bolí zuby!”

huboval kozlík. *„Teď budu mít v puse díru a bude mi do ní foukat vítr.”*

Pan doktor se nepřestal usmívat: *„Že je zub mléčný, to se jen říká, protože na jeho místě ti pak naroste ještě jeden zoubek, a ten už ti zůstane natrvalo. S pitím mlíčka to nemá vůbec co dělat, naopak. Čím víc budeš mlíčka pít, tím budeš mít zuby zdravější.”* *„Aha,”* mekl kozlík a poděkoval za bublinkovou žvýkačku, kterou mu pan doktor dal za to, že vůbec nebrečel. Na ulici nasedli maminka s kozlíkem do vozu a uháněli k domovu. Tam si kozlík vlezl hned do postýlky, únavou se mu pletly nožky. Radoval se, že už ho nebolí ten nezbedný zoubek.

Maminka si k němu přisedla a vyprávěla mu, jaké to bude pěkné, až přijde jaro a sluníčko bude opět hřát. Všude se zazelená mladá travička a oni si udělají z čerstvého pampeliškového listí salát. Kozlíček maminku se zájmem poslouchal, ale očička se mu stále víc a víc zavírala, až docela usnul. Zdálo se mu, jak do jejich domu přilétla vlaštovka Petruška, udělala si hnízdo hned nade dveřmi jejich kuchyně a vesele švitořila. A s ní přišlo i to toužebně očekávané jaro.